САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ ПОКРЕТАЧА
АПЕЛА ЗА ОДБРАНУ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

Јефтино врдање са најскупљим последицама

Ако потписници Апела нису у праву, и огроман број других људи у Србији који с разлогом страхују да смо се драматично приближили последњем чину велеиздаје, зашто нико из Вучићевог режима једноставно не изађе и јасно каже: „Косово и Метохија никада неће добити столицу у УН, него ће, кад-тад, бити реинтегрисани у уставно-правни систем Републике Србије”? Или: „Нико из ове власти никада неће, ни под каквим условима и ни у каквој еуфемистичкој формулацији, потписати одрицање Србије од своје јужне покрајине”? Тиме би међу нама решили много штошта. Уместо тога, бежећи од правих питања и јасних одговора, настојећи да збуни и умртви народ, режим се поново ослања на прљаве кампање и димне завесе, лавеж таблоида, тровање јавног простора и свађање. Зна се зашто. Ни по коју цену не смемо им то допустити

1. Да ли српске власти заиста желе да са леђа будућих нараштаја скину тешко бреме косовскометохијске драме, или се пре труде да, за рачун западњачких сила, убрзано заврше посао заокруживања одметничке „државности” на делу територије Србије, започет 24. марта 1999, тако да ниједна потоња српска власт више никада не би могла да поново покрене питање повратка Косова и Метохије у састав наше државе?

2. Проблем Косова и Метохије не сме бити сведен на питање „мањинског положаја" Срба у Покрајини, јер Србија има државне интересе који се не своде на положај наших сународника, као што има обавезе и према свим несрпским становницима Косова и Метохије, укључујући и Албанце.

Нажалост, најмањи заједнички именитељ деловања и српских власти и западних сила које су признале лажну државу „Косово" и албанских сецесиониста јесте бављење положајем „српске мањине", тако да се путем тобожњег побољшавања положаја Срба на КиМ наставља процес фактичког признавања независности наше Покрајине, који је ушао у завршну фазу постизања тзв. „правно обавезујућег споразума", што је друго име за неповратно правно признање лажне независности.

Са жалошћу констатујемо да Запад, сецесионисти са КиМ и српске власти заједнички раде на трајном отимању Косова и Метохије од српске државе.

3. Ако се сви ми који смо покренули, односно подржали иницијативу за неодустајање од Косова и Метохије варамо у својој процени тога куда воде текући преговори о нашој јужној покрајини, зашто нико од властодржаца, који се данима надмећу у бесомучном вређању родољуба забринутих за судбину дела српске земље, не каже: „Косово и Метохија никада неће добити столицу у Уједињеним нацијама, већ ће, кад-тад, бити реинтегрисани у уставно-правни систем Републике Србије?"

Таква или слична реченица отклонила би све неспоразуме и сумње, на задовољство и власти и потписника Апела . Само реинтеграција КиМ у наш уставноправни систем, под условима који би се установили путем преговора са овлашћеним представницима косовскометохијских Албанаца и осталих несрба, може бити прихватљива за државу Србију.

4. Без обзира на начелно неслагање са одабраним путем у завршној фази преговарања са Западом о Косову и Метохији, ми, покретачи Апела, изнели смо своје мишљење које се тиче судбине и будућности наше покрајине. Ако покретачи тзв. „унутрашњег дијалога" мисле да воде унутардруштвени дијалог о тој теми, зашто им толико смета наше мишљење, и то толико да се данима у медијима које контролишу не може чути ни садржина Апела, ни имена његових потписника, нити се икоме од његових покретача

допушта да изнесе нашу позицију у јавности?

Уместо тога, српске власти беспримерном оркестрираном кампањом настоје да заобиђу права питања и да дају праве одговоре, стварајући или продубљујући поделе између Цркве и остатка друштва, Срба из Црне Горе и Срба у Србији, те неумесно и ниско сводећи начелно питање судбине КиМ на персоналне анимозитете између појединих јавних личности, чиме се прави димна завеса за продужетак нечасне работе у којој су већ предалеко одмакли.

Никоме у Србији не треба „унутрашњи дијалог" чији је исход унапред познат: фактичко признање независности „Косова" уз конструкцију лажних аргумената о томе да се то тобоже није урадило. Зато такве преговоре треба или хитно радикално ревидирати, или окончати, до стицања повољнијих услова. **<**

У Београду, 14. јануара 2018.

Владимир Божовић

Жељко Будимир

Слободан Владушић

Милош Јовановић

Милош Ковић

Часлав Копривица

Марко Маловић

Срђан Шљукић

Објављено: недеља, 14. јануар 2018, 23:50h